

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2006. február 23.*

A T-194/03. sz. ügyben,

az **Il Ponte Finanziaria SpA** (székhelye: Scandicci [Olaszország], képviselik: P. L. Roncaglia, A. Torrigiani Malaspina és M. Boletto ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselek: M. Buffolo és O. Montalto, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

* Az eljárás nyelve: olasz.

a **Marine Enterprise Projects – Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl** (székhelye: Numana [Olaszország], képviseli: D. Marchi ügyvéd),

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa által 2003. március 17-én az Il Ponte Finanziaria SpA és a Marine Enterprise Projects – Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl közötti felszólalási eljárásra vonatkozó határozata (R 1015/2001-4. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (negyedik tanács),

tagjai: H. Legal elnök, P. Mengozzi és I. Wiszniewska-Białecka bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. május 30-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. október 1-jén benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. szeptember 29-én benyújtott válaszbeadványára,

a 2005. október 26-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- ¹ A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 15. cikkének (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) Ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg a közösségi védjegy tényleges használatát a Közösségben az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a közösségi védjegyoltalomra alkalmazni kell az e rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában használatnak minősülnek a következők is:

a) a közösségi védjegy olyan alakban történő használata, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el;

[...]”.

2 A 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése szerint:

„(2) Ha a felszólalást korábbi közösségi védjegy jogosultja nyújtotta be, a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a Közösségben megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve, hogy a korábbi közösségi védjegyet a közösségi védjegybejelentés meghirdetésének napjánál legalább öt évvel korábban lajstromozták. Ilyen igazolás hiányában a felszólalást el kell utasítani. Ha a korábbi közösségi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak a szóban forgó áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna.

(3) A 8. cikk (2) bekezdésének a) albekezdésében említett korábbi nemzeti védjegyre a (2) bekezdést kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a Közösségben való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll.”

3 A közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95 bizottsági rendeletnek (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) „A használat igazolása” címet viselő 22. szabályának (1), (2) és (3) bekezdése szerint:

„(1) Ha a rendelet 43. cikkének (2) vagy (3) bekezdése alapján a felszólalónak igazolnia kell a védjegy használatát, vagy ki kell mentenie a használat elmaradását, a Hivatal [OHIM] felhívja a felszólalót a szükséges bizonyítékoknak az általa megjelölt határidőn belül történő benyújtására. Ha a felszólaló a határidő lejártát megelőzően a bizonyítékokat nem nyújtja be, a Hivatal [OHIM] a felszólalást elutasítja.

(2) A használat igazolására szolgáló nyilatkozatoknak és bizonyítékoknak az ellentartott védjegynek az árujegyzékében szereplő – a felszólalás alapjául szolgáló – áruk és szolgáltatások tekintetében való használatának helyére, idejére, mértékére és jellegére, valamint az ezeket alátámasztó bizonyítékokra kell irányulniuk a (3) bekezdéssel összhangban.

(3) A bizonyításnak lehetőleg az iratokra és az olyan tárgyi bizonyítékokra kell szorítkoznia, mint például a csomagolóanyagok, címkék, árjegyzékek, katalógusok, számlák, fényképek, sajtóhirdetések és a rendelet 76. cikke (1) bekezdésének f) albekezdésében említett írásbeli nyilatkozatok.”

A jogvita előzményei

- 4 1998. szeptember 24-én a Marine Enterprise Projects, Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl (a továbbiakban: beavatkozó) a 40/94 rendelet alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).
- 5 A lajstromoztatni kívánt védjegy a következő ábrás megjelölés volt:

- 6 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-én kötött, azóta felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 18. és 25. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, a következő leírással:
- 18. osztály: „Bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; állatbőrök; utazóládák és bőröndök; esernyők, napernyők és sétapálcák; ostorok és lószerszámok”;

 - 25. osztály: „Ruházati cikkek, cipők, kalapárúk”.
- 7 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 1999. június 14-i, 47/99. számában hirdették meg.
- 8 1999. szeptember 7-én az Il Ponte Finanziaria SpA (a továbbiakban: felperes) a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján felszólalt a bejelentett védjegy lajstromozása ellen.

- 9 A felszólalást az alábbi – nemzeti úton lajstromozott – korábbi védjegyekre alapította:
- a 370836-os olasz lajstromszámú ábrás védjegy, 1979. május 11-től számított hatállyal, a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek” körébe tartozó áruk vonatkozásában:

Bridge

- a 704338-as olasz lajstromszámú ábrás védjegy, 1964. július 15-től számított hatállyal, a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek (ideértve a csizmákat, a cipőket és a papucsokat)” körébe tartozó áruk vonatkozásában:

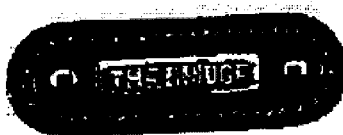
- a 606709-es olasz lajstromszámú ábrás védjegy, 1990. október 22-től számított hatállyal, a 25. osztályba tartozó „zoknik és nyakkendők” körébe tartozó áruk vonatkozásában:

- az 593651-es olasz lajstromszámú ábrás védjegy, 1990. június 12-től számított hatállyal, a 18. osztálybeli „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba, állatbőrök, utazóládák és bőröndök, esernyők, napernyők és sétatálcák, ostorok és lószerszámok”, valamint a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” körébe tartozó áruk vonatkozásában:

- a 642952-es olasz lajstromszámú THE BRIDGE szóvédjegy, 1994. június 14-től számított hatállyal, a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” körébe tartozó áruk vonatkozásában;
- a 704372-es olasz lajstromszámú térbeli védjegy, 1994. június 22-től számított hatállyal, a 18. osztályba tartozó „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba, állatbőrök, utazóládák és bőröndök, esernyők, napernyők és sétatálcák, ostorok és lószerszámok”, valamint a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” körébe tartozó áruk vonatkozásában:

- a 633349-es olasz lajstromszámú térbeli védjegy, 1994. június 22-től számított hatállyal, a 18. osztályba tartozó „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba, állatbőrök, utazóládák és bőröndök, esernyők, napernyők és sétatálcák ostorok és lószerszámok”, valamint a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” körébe tartozó áruk vonatkozásában:

- a 710102-es olasz lajstromszámú FOOTBRIDGE szövédjegy, 1994. december 7-től számított hatállyal, a 18. osztályba tartozó „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba, állatbőrök, utazóládák és bőröndök, esernyők, napernyők és sétapálcák; ostorok és lószerszámok”, valamint a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” körébe tartozó áruk vonatkozásában;
- a 721569-es olasz lajstromszámú ábrás védjegy, 1996. február 28-tól számított hatállyal, a 18. osztályba tartozó „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba, állatbőrök, utazóládák és bőröndök, esernyők, napernyők és sétapálcák; ostorok és lószerszámok”, valamint a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” körébe tartozó áruk vonatkozásában:

- a 630763-as olasz lajstromszámú OVER THE BRIDGE szövédjegy, 1991. december 24-től számított hatállyal, a 18. osztályba tartozó „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba, állatbőrök, utazóládák és bőröndök, esernyők, napernyők és sétapálcák; ostorok és lószerszámok”, valamint a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” körébe tartozó áruk vonatkozásában;

- a 642953-as olasz lajstromszámú THE BRIDGE szóvédjegy 1994. október 26-tól számított hatállyal, a 18. osztályba tartozó „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba, állatbőrök, utazóládák és bőröndök, esernyők, napernyők és sétapálcák; ostorok és lószerszámok” körébe tartozó áruk vonatkozásában.
- 10 2001. november 15-i határozatával az OHIM felszólalási osztálya elutasította a felszólalást, mivel úgy ítélte meg, hogy az érintett áruk hasonlósága és az ütköző megjelölések hasonlósága közötti kölcsönös függés ellenére a köztük levő hangzásbeli és vizuális eltérések miatt ésszerűen kizárható a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti összetéveszthetőség fennállása.
- 11 2001. december 3-án a felperes fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztály határozata ellen.
- 12 2003. március 17-i határozatával az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést (a továbbiakban: megtámadott határozat). Értékelése során először is nem vette figyelembe a 370836-os, a 704338-as, a 606709-es és az 593651-es számú korábbi lajstromozásokat, azzal az indokolással, hogy nem igazolták az adott védjegyek használatát (a megtámadott határozat 12. és 13. pontja). Szintén kizárta a vizsgálatból a 645952-es lajstromszámú korábbi védjegyet, mivel a felszólaló nem igazolta megfelelően az adott védjegy használatát (a megtámadott határozat 14. pontja). A fellebbezési tanács ezután a 704372-es, a 633349-es, a 710102-es, a 721569-es, a 630763-as és a 642953-as lajstromszámú korábbi védjegyeket összehasonlította a bejelentett védjeggyel, és megállapította, hogy semmilyen fogalmi, vizuális vagy hangzásbeli hasonlóság nincs közöttük (a megtámadott határozat 16. és további pontjai). Ennélfogva arra a következésre jutott, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem áll fenn az összetévesztés veszélye az ütköző védjegyek között, azzal az indokolással, hogy az áruk hasonlósága és a megjelölések hasonlósága közötti kölcsönös függőség elvének a jelen esetben – az ezen elv alkalmazásához szükséges, az ütköző védjegyek közötti minimális fokú hasonlóság hiányában – nincs jelentősége (a megtámadott határozat 25. pontja).

A felek kérelmei

- 13 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
 - utasítsa az OHIM-ot a beavatkozó védjegybejelentésének elutasítására;
 - kötelezze az OHIM-ot a költségek viselésére.
- 14 A tárgyaláson a felperes lemondott második kereseti kérelméről, amit a tárgyalásról készült jegyzőkönyvben rögzítettek.
- 15 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- utasítsa el a keresetet;
 - kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 16 A felperes által a hatályon kívül helyezés iránti kérelmének alátámasztására előadott érvek két jogalapra oszthatók: egyrészt a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértéséről, másrészt a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdése a) pontjának és 43. cikke (2) és (3) bekezdésének, valamint a 2868/95 rendelet 22. szabályának megsértéséről van szó.

A 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdése a) pontjának és 43. cikkének (2) és (3) bekezdésének, valamint a 2868/95 rendelet 22. szabályának megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

- 17 Először is a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács tévesen tette, hogy az összetéveszthetőségre vonatkozó értékelését kizárólag a THE BRIDGE és a THE BRIDGE WAYFARER korábbi védjegyekre alapította, és figyelmen kívül hagyta a felperes többi védjegyét, és valamennyi korábbi védjegy tekintetében kizárta a „sorozatvédjegyeket” megillető különleges oltalmat. A felperes hangsúlyozza, hogy a fellebbezési tanács által figyelmen kívül hagyott korábbi védjegyeket kevesebb mint öt évvel a felszólalás benyújtásának napja előtt lajstromozták, ebből következően a 40/94 rendelet 43. cikke értelmében nem kell igazolni a használatukat. Ennélfogva a fellebbezési tanácsnak pusztán lajstromozásuk okán figyelembe kellett volna vennie az említett korábbi védjegyeket.
- 18 Másodszor a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 2868/95 rendelet 22. szabályát azáltal, hogy az összetéveszthetőség megítélésakor azzal az indokkal hagyta figyelmen kívül a 25. osztályra vonatkozóan 642952-es

számon lajstromozott THE BRIDGE szóvédjegyet, hogy annak használatát nem igazolták megfelelően. A felperes e tekintetben megjegyzi, hogy az említett szabály a védjegyhasználat igazolására előterjeszhető tárgyi bizonyítékok között a katalógusokat és a sajtóhirdetéseket is felsorolja. Az említett védjegy tényleges használatának igazolásául pedig a felperes – az idézett szabálynak megfelelően – több sajtóhirdetést és saját katalógusait is bemutatta a fellebbezési tanács előtt. A fellebbezési tanács tévesen ítélte meg úgy, hogy ezek a tárgyi bizonyítékok nem elegendőek. A felperes az Elsőfokú Bíróság előtt mindenesetre újabb iratokat mutatott be az említett védjegy használatára vonatkozóan.

- 19 Harmadszor a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács tévesen zárta ki az összetéveszhetőségre vonatkozó értékeléséből a 370836-os, a 704338-as, a 606709-es és az 593651-es lajstromszámú korábbi ábrás védjegyeket azzal az indokkal, hogy nem igazolták a használatukat. A felperes szerint a szóban forgó korábbi védjegyek az 1942. június 21-i, 929. sz. módosított olasz királyi rendelet (a továbbiakban: olasz védjegyjogszabály) értelmében „defenzív védjegyek” minősülnek, és e jogszabály 42. cikkének (4) bekezdése alapján esetükben nem szűnik meg a védjegyoltalom a használat elmaradása miatt. A felperes kiemeli, hogy a „defenzívnek” nevezett védjegyek célja az, hogy a fővédjegy összetéveszhetőséggel szembeni oltalmát kiterjessék azáltal, hogy a védjegy jogosultja számára lehetővé teszik az olyan, övével azonos vagy ahhoz hasonló védjegy lajstromozását, amely nem hasonlít oly mértékben a fővédjegyhez, hogy meg lehetne állapítani az összetévesztés veszélyének fennállását. A felperes szerint a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy a szóban forgó korábbi védjegyek nem minősülnek „defenzív védjegyek”, mert nem ugyanakkor, illetve később jegyezték be őket, mint a korábbi fővédjegyet. A felperes e tekintetben megjegyzi, hogy egyrészt a fellebbezési tanács nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy a felperes kifejezetten azért szerezte meg harmadik személyektől a 704338-as és a 607909-es lajstromszámú védjegyeket, hogy „defenzív védjegyként” használja őket, másrészt pedig valamennyi, a felperes által „defenzív” jellegűnek tartott védjegyet később lajstromozták, mint az 1975-ben lajstromozott THE BRIDGE MADE IN ITALY védjegyet – a felszólalást nem erre alapították –, és e védjegyek későbbiek, mint a THE BRIDGE korábbi védjegy 70-es évekre visszanyúló tényleges használatára.

- 20 Végül, különösen a 370836-os lajstromszámú védjeggyel kapcsolatban a felperes arra hivatkozik, hogy a THE BRIDGE korábbi védjegy használatának igazolását egyben az e lajstromozással oltalmazott azon korábbi védjegy használatának igazolására is alkalmasnak kell tekinteni, amely csak elhanyagolható elemekben tér el a THE BRIDGE védjegytől. E tekintetben a felperes emlékeztet arra, hogy a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerint a védjegy használatának minősül a közösségi védjegy olyan alakban történő használata is, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el. A fellebbezési tanács ezért a felperes szerint megsértette a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontját, amikor a BRIDGE korábbi védjegyet azzal az indokkal hagyta figyelmen kívül az összetéveszthetőség értékelésénél, hogy nem igazolták a használatát.
- 21 A felperes első kifogásával kapcsolatban az OHIM válaszában arra hivatkozik, hogy ahhoz, hogy a felperes érvényesíthesse a „sorozatvédjegy” fogalmához fűződő következményeket, valamennyi védjegy használatának igazolását ismertetnie kellett volna, ezt azonban elmulasztotta.
- 22 A második kifogásra válaszul az OHIM arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács helyesen értékelte a felperes által bemutatott bizonyítékokat, amikor azt állapította meg, hogy azok nem igazolják megfelelően a 642952-es lajstromszámú THE BRIDGE szóvédjegy használatát.
- 23 Végül a felperes harmadik kifogását illetően az OHIM kiemeli, hogy a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) bekezdése alapján a korábbi védjegy használata feltétele annak, hogy a későbbi közösségi védjegy lajstromozása elleni felszólalás elfogadható legyen. Az OHIM azt is megjegyzi, hogy a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló első, 1988. december 21-i 89/104/EGK tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) nem

rendelkezik a „defenzív védjegy” oltalmáról, és elismerése nem egyeztethető össze a védjegyekre vonatkozó közösségi szabályozással.

- 24 A beavatkozó elsőként hangsúlyozza, hogy a felperesnek valamennyi védjegy használatát igazolnia kellett azon kijelentése alátámasztására, miszerint ő egy „sorozatvédjegy” jogosultja.
- 25 A beavatkozó másodsorban arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács helyesen hagyta ki az értékelésből a 642952-es lajstromszámú, korábbi THE BRIDGE védjegyet. E tekintetben megjegyzi, hogy a védjeggyel jelölt árukra vonatkozóan a katalógusokban vagy sajtóhirdetésekből található információkból nem lehet a védjegyhasználat mértékére következtetni, ezért ki kell egészíteni ezeket olyan más iratokkal, amelyekkel igazolni lehet a védjegy adott területen való széleskörű és nagyfokú elterjedtségét. A jelen ügyben a beavatkozó szerint a fellebbezési tanács valószínűleg figyelembe vett azt, hogy a felperes egyedül egy 1994/95-ös őszi-téli katalógust és néhány 1995-ös reklámanyagot mutatott be, amiből a fellebbezési tanács ésszerűen következtethetett arra, hogy a kérdéses védjegy használata pusztán jelképes.
- 26 Végül a felperes „defenzív védjegyeinek” téves megítélésére vonatkozó érvével kapcsolatban a beavatkozó válaszában arra hivatkozik, hogy valamely védjegy oltalmának a „defenzív védjegyek” révén való kiterjesztése egy fővédjegy meglétét feltételezi, és a védjegyet e fővédjegy bejelentésével egyidőben vagy későbbi időpontban kell bejelenteni ahhoz, hogy „defenzívnek” minősüljön, nem pedig korábban. A beavatkozó azt is megjegyzi, hogy egyrészt a 370836-os és a 704338-as lajstromszámú korábbi védjegyeket a 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában lajstromozták, míg a felperes alapvető tevékenységi köre a 18. osztályba tartozó árukat öleli fel, másrészt a „defenzív védjegyek” főszabályként a fővédjegy egy alig

különböző változataként jelennek meg, míg a felperes által „defenzívként” hivatkozott korábbi védjegyek jelentősen eltérnek a korábbi THE BRIDGE fővédjegytől.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 27 A felperes első kifogásával kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy állításával ellentétben a fellebbezési tanács az összetéveszthetőségre vonatkozó értékelését a bejelentett védjegy és a 704372-es, a 633349-es, a 710102-es, a 721569-es, a 630763-as és a 642953-as lajstromszámú hat korábbi védjegy összehasonlítására alapította. A megtámadott határozat 11. pontjában a fellebbezési tanács egyértelműen kimondta, hogy az említett korábbi védjegyek használatát a 40/94 rendelet 43. cikke alapján nem kell igazolni, mivel a lajstromozásuktól számított, e rendelkezésben megállapított öt év még nem telt el. Következésképpen azt állapította meg, hogy a bejelentett védjeggyel való összetéveszthetőség megállapításához az említett hat védjegyet a védjegybejelentésükben szereplő valamennyi áru vonatkozásában figyelembe kell venni. Ezt a következtetést a megtámadott határozat 15. pontja is megerősíti.
- 28 Miután a fellebbezési tanács megvizsgálta a felperes azon érvét, miszerint a korábbi védjegyeket egy „védjegycsalád” részének kell tekinteni, és ennél fogva szélesebb oltalmat élveznek, a felperes által előterjesztett bizonyítékokat értékelve csak ezután állapította meg, hogy a felperes által forgalmazott különböző termékeket „alapvetően a THE BRIDGE ábrás védjeggyel reklámozták és értékesítették, és kisebb arányban a THE BRIDGE WAYFARER ábrás védjeggyel”, így az olasz fogyasztó valójában csak ezzel a két védjeggyel találkozott a piacon (a megtámadott határozat 22. pontja). Ebből a megállapításból kiindulva a fellebbezési tanács arra jutott, hogy nem igazolható a jelen ügyben a felperes által hivatkozott, valamely állítólagos

„védjegycsaládhoz” kötődő szélesebb oltalom, mert az, hogy különböző védjegyeket lajstromoztak, amelyeket azután a piacon nem is használtak, nem elegendő e koncepció alátámasztására.

- 29 A szóban forgó kifogás valójában a fellebbezési tanács ezen következtetése ellen irányul, valamint az e következtetés alapjául szolgáló megállapítás ellen. Tekintettel arra, hogy ez a kifogás a fellebbezési tanácsnak az ütköző megjelölések összevetészettségére irányuló elemzésénél kifejtett szempontjaira vonatkozik, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított kifogás elemzésekor kell megvizsgálni.
- 30 Második kifogásával a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 2868/95 rendelet 22. szabályát azáltal, hogy a 642952-es lajstromszámú THE BRIDGE szóvédjegyet azzal az indokkal hagyta figyelmen kívül az összetéveszthetőség értékeléséből, hogy annak használatát nem igazolták megfelelően.
- 31 A 40/94 rendelet 43. cikkének a (3) bekezdéssel összefüggésben értelmezett (2) bekezdése szerint valamely korábbi közösségi védjegy felszólalást benyújtó jogosultjának a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegyet ténylegesen használták abban a tagállamban, amelyben az az árujegyzékben szereplő áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában oltalom alatt áll. A 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdése értelmében „a használat igazolására szolgáló nyilatkozatoknak és bizonyítékoknak az ellentartott [helyesen: korábbi] védjegynek az árujegyzékében szereplő – a felszólalás alapjául szolgáló – áruk és szolgáltatások tekintetében való használatának helyére, idejére, mértékére és jellegére kell irányulniuk”. Az említett szabály (3) bekezdésében a katalógusok és a sajtóhirdetések is szerepelnek azok között a tárgyi bizonyítékok között, amelyekkel a használat igazolható.

- 32 Meg kell jegyezni, hogy a tényleges használat azt feltételezi, hogy az érintett piacon a védjegyet valóban használják áruk, illetve szolgáltatások azonosítására. Így meg kell állapítani, hogy a tényleges használat szemben áll mindenféle minimális használattal, amely nem elegendő annak megállapításához, hogy valamely védjegyet egy meghatározott piacon ténylegesen és hatékonyan használnak. E tekintetben, mégha a jogosultnak szándékában áll is védjegyet tényleges módon használni, ha a védjegy nincs objektíve jelen a piacon hatékony formában, azaz időben állandó jelleggel és a megjelölés megjelenítését tekintve stabilan, úgy, hogy azt a fogyasztók a szóban forgó áruk és szolgáltatások eredetének megjelöléseként észlelnék, akkor nem lehet a védjegy tényleges használatáról beszélni (az Elsőfokú Bíróság T-39/01. sz., Kabushiki Kaisha Fernandes kontra OHIM – Harrison [HIWATT] ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5233. o.] 36. pontja, valamint a T-156/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills [GIORGIO AIRE] ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2789. o.] 35. pontja).
- 33 Jelen esetben a felperesnek a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” tekintetében lajstromozott THE BRIDGE szóvédjegy olaszországi használatát kellett igazolnia. A használat ezen igazolásának a védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évre – azaz az 1994. június 14. és 1999. június 14. közötti időszakra – kell vonatkoznia.
- 34 Az OHIM által az Elsőfokú Bíróságnak átküldött iratanyagban foglalt dokumentumok tartalmának elemzéséből az a következtetés vonható le, hogy a 25. osztályba tartozó árucikkekre vonatkozó THE BRIDGE korábbi szóvédjegy használatát illetően a felperes által előterjesztett egyetlen bizonyíték egy 1994/1995-ös őszi-téli katalógus és néhány, 1995-ben közzétett sajtóhirdetés. A felperes által benyújtott többi katalógus kiadásának ideje nem ismeretes.
- 35 Meg kell jegyezni, hogy a felperes által az 1994-es évre vonatkozóan szolgáltatott bizonyítékok igen korlátozottak, az 1996 és 1999 közötti időszakra vonatkozóan pedig nem szolgáltatott bizonyítékot.

- 36 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a felperes által szolgáltatott bizonyítékok, attól függetlenül, hogy alkalmasak a szóban forgó védjegy használatának számszerű igazolására – a 40/94 rendelet 43. cikkének ugyanezen cikk (3) bekezdésével együttesen értelmezett (2) bekezdésében foglalt követelmény ellenére – nem bizonyítják, hogy e védjegy a védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt év során az olasz piacon állandó jelleggel jelen lett volna a lajstromozott áruk tekintetében.
- 37 Ebből következően a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy az említett védjegynek a szóban forgó áruk tekintetében történő tényleges használata nem bizonyított.
- 38 Egyébként a felperes által első alkalommal az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett dokumentumok nem fogadhatók el, és nem vehetők figyelembe. Az Elsőfokú Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis az Elsőfokú Bírósághoz a 40/94 rendelet 63. cikke alapján benyújtott kereset a fellebbezési tanács határozatai jogszerűségének vizsgálatára irányul. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróságnak nem az a feladata, hogy az első ízben hozzá benyújtott bizonyítékok alapján újvizsgálja a ténybeli körülményeket (az Elsőfokú Bíróság T-128/01. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [Calandre] ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-701. o.] 18. pontja; a T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch [BUDMEN] ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2251. o.] 67. pontja; a T-85/02. sz., Díaz kontra OHIM – Granjas Castelló [CASTILLO] ügyben 2003. november 4-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4835. o.] 46. pontja; a T-115/03. sz., Samar kontra OHIM – Grotto [GAS STATION] ügyben 2004. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2939. o.] 13. pontja; valamint a T-57/03. sz., SPAG kontra OHIM – Dann és Backer [HOOLIGAN] ügyben 2005. február 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., II-287. o.] 20. pontja; ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-237/01. sz., Alcon kontra OHIM – Dr. Robert Winzer Pharma [BSS] ügyben 2003. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-411. o.] 61. és 62. pontját, ezt az ítéletet a Bíróság a C-192/03. P. sz., Alcon kontra OHIM ügyben 2004. október 5-én hozott végzésével [EBHT 2003., I-8993. o.] helybenhagyta).

39 Ez előbbiekben elmondottakból következően a jelen jogalap második részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

40 A jogalap harmadik részében a felperes elsősorban azt állítja, hogy az összevetésszerűség értékelése során a fellebbezési tanács alaptalanul zárta ki a 370836-os, a 704338-as, a 606709-es és az 593651-es lajstromszámú védjegyeket azzal az indokkal, hogy e védjegyek használatát nem igazolták. A felperes szerint az előbb említett védjegyek „defenzív védjegyek”, és mint ilyenek, az olasz védjegyjogszabály értelmében nem vonatkozik rájuk a használat igazolásának kötelezettsége.

41 A megtámadott határozat 12. pontjában a fellebbezési tanács annak megállapításakor, hogy a fent említett négy korábbi védjegy nem szerepelt a felperes által benyújtott katalógusokban, illetve sajtóhirdetésekből, arra a következtetésre jutott, hogy a felszólalási eljárás során előterjesztett dokumentumok nem igazolták megfelelően e védjegyek piaci jelenlétét. A következő pontban a fellebbezési tanács elvetette a felperes azon érvelését, miszerint a szóban forgó védjegyek, mint „defenzív védjegyek” hasznot húznak a korábbi THE BRIDGE védjegy használatából. E tekintetben a fellebbezési tanács először is kifejtette, hogy a „defenzív védjegyek” kiegészítő jellegűek, amelyeket nem a piacon történő használat miatt, hanem azzal a céllal lajstromoztatnak, hogy kiterjesszék a fővédjegy oltalmát, ezért jellegükből logikusan következik, hogy a fővédjeggyel együtt vagy azt követően kell lajstromoztatni őket. Ezután a fellebbezési tanács megállapította, hogy a szóban forgó négy védjegy lajstromozása a THE BRIDGE védjegyet megelőzően történt. Következésképpen fellebbezési tanács megállapította, hogy az említett védjegyek nem tekinthetők „defenzív védjegyeknek”. És mivel használatukat nem igazolták, a bejelentett védjeggyel való összetéveszthetőség fennállásának vizsgálatakor nem lehet figyelembe venni őket.

- 42 Ki kell emelni, hogy mégha az olasz jogban a védjegyekre vonatkozó jogszabály 42. cikkének (4) bekezdése a védjegyoltalomnak az ötéves használat hiánya miatti elvesztésének ugyanazon cikk (1) bekezdésében foglalt szabálya alól rendelkezik is egy kivételről, abban az esetben, ha „a nem használt védjegy jogosultja egyidejűleg olyan más hasonló, érvényes védjegy vagy védjegyek jogosultja, amelyek közül legalább az egyiket ugyanazon áruk, illetve szolgáltatások jelölésére használják”; a közösségi védjegyoltalmi rendszer akkor sem ismeri a „defenzív védjegy” fogalmát.
- 43 E tekintetben ki kell emelni, hogy a 40/94 rendelet rendszerében valamely megjelölésnek a kereskedelemben a lajstromozott áruk, illetve szolgáltatások tekintetében történő tényleges használata alapvető feltételét képezi a védjegyet megillető oltalom tárgyát képező kizárólagos jogok védjegyjogosult javára történő elismerésének. Így tehát a 40/94 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy „ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg a közösségi védjegy tényleges használatát a Közösségben az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a közösségi védjegyoltalomra alkalmazni kell az e rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, kivéve ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen [helyesen: megfelelően] igazolja”. Az 50. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerint a közösségi védjegy jogosultja elveszíti jogait, ha az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegy tényleges használatát a Közösségben megszakítás nélkül öt éven át elmulasztja, és a használat elmaradását kellőképpen nem igazolja. A 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a közösségi védjegybejelentéssel szemben benyújtott felszólalást el kell utasítani, ha a felszólalást benyújtó korábbi közösségi vagy nemzeti védjegy jogosultja a bejelentő kérelmére nem tudja igazolni azt, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt év során a korábbi védjegyet ténylegesen használták a Közösség vagy azon tagállam területén, amelyben oltalmat élvez azon áruk és szolgáltatások tekintetében, amelyekre vonatkozóan lajstromozták, és amelyekben a felszólalás alapul, vagy ha a használat elmaradását nem tudja megfelelően igazolni. Ezzel analóg rendelkezést tartalmaz a 40/94 rendelet 56. cikkének (2) bekezdése, a megszűnés megállapítására vagy a törlésre irányuló kérelem benyújtása esetében.

- 44 A védjegyhasználat kötelezettségének a 40/94 rendelet rendszerében játszott központi szerepe többek között az említett rendelet kilencedik preambulumbekzdésében került megerősítésre, amely kimondja, hogy „csak akkor indokolt oltalomban részesíteni a közösségi védjegyet és a vele ütköz, korábban lajstromozott védjegyet, ha e védjegyeket ténylegesen használják”.
- 45 Ebből következően az úgynevezett „defenzív” célú lajstromozások figyelembevétele nem egyeztethető össze a 40/94 rendelet által megteremteni kívánt közösségi védjegyoltalmi rendszerrel.
- 46 Természetesen a rendelet azon rendelkezései, amelyek a védjegyjogosult számára előírják a védjegy használatának kötelezettségét, illetve a felszólalási, megszűnési és törlési eljárás során a tényleges használat igazolását, egyetlen kivételről rendelkeznek, amikor a védjegyjogosult mentesülhet e kötelezettségek elmulasztásának jogkövetkezményei alól, amennyiben a használat elmaradásának „megfelelő oka” van. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a „megfelelő ok” e rendelkezésekben foglalt fogalma olyan okokra utal, amelyek a védjegy használatát gátló akadályok fennállásán, illetve olyan helyzetben alapulnak, amikor a védjegy kereskedelemben történő használata – az üggyel kapcsolatos körülmények összességére tekintettel – túlságosan megerőltető lenne. Ezek az akadályok adott esetben a nemzeti szabályozásból is származhatnak, amely például a védjeggyel jelölt áruk forgalmazására vonatkozó korlátozásokat ír elő, és ilyenkor – a védjegyhasználat elmaradását igazolandó – az ilyen szabályozásra, mint megfelelő okra lehet hivatkozni. Ezzel szemben a nemzeti úton lajstromozott védjegy jogosultja, aki valamely közösségi védjegybejelentés ellen szólal fel, nem hivatkozhat a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdése értelmében rá háruló bizonyítási kötelezettség alóli mentesülés érdekében olyan nemzeti rendelkezésre – mint például a védjegyekre vonatkozó olasz jogszabály 42. cikkének (4) bekezdése – amely lehetővé teszi az olyan megjelölések védjegyként történő bejelentését, amelyeket egyértelműen valamely másik, kereskedelmi felhasználás tárgyát képező megjelölést védő (defenzív) szerepük miatt eleve nem a kereskedelemben való használat céljából jelentenek be. Mint az a fenti 46. pontban kifejtésre került: az ilyen lajstromozások – miként az a 40/94 rendeletből is következik – nem egyeztethetők össze a közösségi védjegyekre vonatkozó szabályozással, és nemzeti szinten való elismerésük a rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében nem képezhet „megfelelő okot” azon

korábbi védjegy használatának elmaradására, amelyen a közösségi védjegybejelentés elleni felszólalás alapul.

47 A fenti okok miatt a jelen jogalap harmadik pontját el kell utasítani abban a részében, amelyben az a fellebbezési tanács által kizárt bizonyos korábbi védjegyeknek a védjegyekre vonatkozó olasz jogszabály értelmében vett állítólagos defenzív jellegén alapul.

48 A harmadik kifogás keretében a felperes másodsorban azt állítja, hogy az általa az OHIM előtti eljárás során előterjesztett, a korábbi THE BRIDGE védjegy használatának igazolására szolgáló számos elem a 370836-os számon lajstromozott védjegy tényleges használatát is igazolja, amely védjegy csupán elhanyagolható részletekben tér el a THE BRIDGE védjegytől. E tekintetben a felperes egyrészt a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontjára utal, amely szerint a közösségi védjegy olyan alakban történő használata, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el, szintén használatnak minősül, másrészt a védjegyekre vonatkozó olasz jogszabály 42. cikkének (2) bekezdésére, amely analóg rendelkezést tartalmaz.

49 Ezt az érvelést el kell vetni.

50 A 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontja, amelyre a felperes hivatkozik, ugyanis arra az esetre vonatkozik, amikor valamely lajstromozott nemzeti vagy közösségi védjegyet a lajstromozott alaktól csak enyhén eltérő alakban használnak a

kereskedelemben. E rendelkezés – amely rendelkezés nem ír elő szigorú egyezést a védjegy használt alakja és annak lajstromozott alakja között – célja az, hogy lehetővé tegye a védjegy jogosultja számára a kereskedelmi felhasználás során a megjelölés olyan módosítását, amely a megkülönböztető képességet nem érintve lehetővé teszi, hogy a megjelölést az érintett áruk és szolgáltatások értékesítésének és reklámozásának igényeihez igazítsák. Céljának megfelelően e rendelkezés tárgyi hatálya az olyan helyzetekre korlátozandó, amelyekben a védjegy jogosultja által a lajstromozott áruk és szolgáltatások tekintetében konkrétan használt megjelölés megegyezik az ugyanezen védjegy kereskedelemben használt alakjával. Az ehhez hasonló helyzetekben, amikor a használt megjelölés csak elhanyagolható elemekben tér el a lajstromozott alaktól, úgy, hogy a két megjelölés összességében megegyezőnek tekinthető, a fent említett rendelkezés azt mondja ki, hogy a védjegy használatának igazolása úgy is teljesíthető, ha a védjegyet képező megjelölés kereskedelemben használt alakjának használatát igazolják. Ezzel szemben a 15. cikk (2) bekezdésének a) pontja nem teszi lehetővé a lajstromozott védjegy jogosultjának azt, hogy – a valamely másik lajstromozás tárgyát képező hasonló védjegy használatának a javára való hivatkozással – kivonja magát a védjegy használatának rá háruló kötelezettsége alól.

51 Jelen esetben a felperes ugyanazon bizonyítási elemekre való hivatkozással próbálja igazolni a 370836-os lajstromszámú védjegy használatát, mint amelyeket a különböző lajstromozott védjegyek tárgyát képező THE BRIDGE védjegy használatára vonatkozóan az OHIM elé terjesztett. E körülmények között – a fent kifejtett okokból és anélkül, hogy szükséges lenne tanulmányozni azt a kérdést, hogy a 370836-os lajstromszámú védjegy összességében megegyezőnek tekinthető-e a THE BRIDGE védjeggyel – meg kell állapítani, hogy a jelen esetben nem állnak fent a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdése a) pontja rendelkezésének alkalmazásához szükséges feltételek.

52 Az előzőekben kifejtett érvek összességére tekintettel a jelen jogalap harmadik pontját – mint megalapozatlant – ki kell zárni a vizsgálatból.

53 Következésképpen a jelen jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

- 54 Elsőként a felperes megjegyzi, hogy ő több olyan védjegy jogosultja, amelyek a „bridge” kifejezést tartalmazzák, és amelyek „családot” vagy „sorozatvédjegyeket” képeznek. E körülményt – amely jellegéből adódóan növeli az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőség veszélyét – a fellebbezési tanács a 40/94 rendeletnek a védjegyek használatának igazolására vonatkozó rendelkezéseinek téves értelmezése miatt nem vette figyelembe.
- 55 A felperes arra is hivatkozik, hogy azok a védjegyek, amelyeknek ő a jogosultja, olyan összetett védjegyek, amelyek egy közös kifejezést tartalmaznak – az angol „bridge” szót –, amely mellett más szó- vagy ábrás megjelölések szerepelnek. Az említett védjegyeket alkotó elemek semmilyen kapcsolatban nincsenek az általuk jelölt árukkal. Ezért e védjegyek nagyon erős önmagukban vett megkülönböztető képességgel rendelkeznek, amelyet a THE BRIDGE szóvédjegy esetében tovább erősít az a tömeges használat, amelyet a felperes a fellebbezési tanács elé terjesztett igen nagy terjedelmű dokumentációval bizonyított. A felperes megjegyzi, hogy mind az olasz, mind a közösségi ítélkezési gyakorlat elismeri az ilyen fajta védjegyekre kiterjedő oltalmat. E tekintetben emlékeztet arra, hogy a Bíróság a C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítéletének (EBHT 1998., I-5507. o.) 18. pontjában kimondta: „a nagyon erőteljes megkülönböztető képességgel rendelkező védjegyek, akár önmagukban, akár a piacon való ismertségük okán, szélesebb körű oltalmat élveznek, mint a kevésbé erőteljes megkülönböztető képességgel rendelkezők”.

- 56 A felperes hivatkozik arra, hogy mind a felszólalási osztály, mind a fellebbezési tanács elismerte, hogy a THE BRIDGE védjegy olyan fogalmat jelöl, amely semmiféle kapcsolatban nem áll a lajstromozott árukkal, és ezért önmagában vett megkülönböztető képességgel rendelkezik. A fellebbezési tanács szintén elismerte a THE BRIDGE védjegy közismert jellegét, anélkül, hogy levonta volna az ebből adódó, az összetéveszthetőség értékelésére vonatkozó következtetéseket.
- 57 A felperes másodsorban azt kifogásolja, hogy az összetéveszthetőség értékelésénél a fellebbezési tanács nem vette figyelembe a védjegyek hasonlósága és az áruk hasonlósága közötti kölcsönös függőség (interdependencia) elvét. A közösségi ítélkezési gyakorlatra, különösen a Bíróság C-251/95. sz. SABEL-ügyben 1997. november 11-én hozott ítéletére (EBHT 1997., I-6191. o.) hivatkozva a felperes megjegyzi, hogy az összetéveszthetőséget összességében kell vizsgálni, figyelembe véve az alapügy minden lényeges elemét, amelyeket egymástól függetlennek kell tekinteni.
- 58 Harmadsorban – az ütköző megjelölések közötti összevetés kapcsán – a felperes fenntartja, hogy a fellebbezési tanács helytelenül állapította meg, hogy a korábbi védjegyek és a bejelentett védjegy nem hasonlók.
- 59 Ami a vizuális téren történő összehasonlítást illeti, a felperes úgy véli, hogy – a megtámadott határozatban megállapítottakkal ellentétben – a „bainbridge” szóelemen kívüli ábrának a bejelentett védjegyben való jelenléte, amely ábra egy hajó vitorlájának alakját öltő, csavarodó szövettekercset jelenít meg, éppen hogy növeli az e védjegy és azon korábbi védjegyek közötti összetéveszthetőség veszélyét, amelyek szintén a „bridge” szót tartalmazó szóelemből és grafikus elemekből tevődnek össze.

E körülmény azt a képzetet keltheti a vásárlóközönségben, hogy a bejelentett védjeggyel jelölt áruk a felperestől származnak, és speciálisan a vitorlázás és hajózás iránti érdeklődők részére szánt terméksorozatot képeznek. E képzetet tovább erősítheti az a körülmény, hogy a 721569-es lajstromszámú korábbi védjegy ábrás eleme egy szélrózsából, amely kifejezetten hajózással kapcsolatos jelkép.

- 60 A felperes azt is megjegyzi, hogy a bejelentett védjegy és a 370836-os számon lajstromozott korábbi ábrás védjegy grafikai téren nagyon hasonló.
- 61 A megjelölések fogalmi téren történő összevetését illetően a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács értékelési hibát vétett, amikor azt állapította meg, hogy az olasz átlagfogyasztó olyan szintű idegennyelv-ismerettel rendelkezik, amely lehetővé teszi számára az ütköző védjegyek között fennálló állítólagos fogalmi különbségek érzékelését.
- 62 E tekintetben a felperes fenntartja, hogy téves a fellebbezési tanács azon állítása, miszerint az említett fogyasztó érti az angol „bridge” szó jelentését. A felperes hangsúlyozza, hogy e szó hangzása egyáltalán nem hasonlít az olasz megfelelőjének („ponte”) hangzására, és hogy a „bridge” kifejezést az olasz nyelvben általában egy kártyajáték jelölésére használják.
- 63 Másfelől mégha vélelmezzük is, hogy helyes az a következtetés, miszerint az angol „bridge” kifejezés jól érthető az olasz átlagfogyasztó számára, e következtetésnek

mindenképpen arra kellett volna vezetnie a fellebbezési tanácsot, hogy elismerje az ütköző védjegyek közötti hasonlóság fennállását, lévén, hogy azok mindegyike tartalmazza az említett szót. Ezzel szemben a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy mégha az olasz átlagfogyasztó érti is a felperes védjegyeiben felhasznált „bridge” szó jelentését, akkor sem tudja a bejelentett védjegyen belül elkülöníteni e szót, mivel az egy másik – a „bain” – szóval együtt szerepel, amelynek nincs jelentése az angol nyelvben, így a bejelentett védjegy az érintett vásárlóközönség képzetében úgy jelenik meg, mint olyan egységes és összetartozó egész, amelynek nincs egyértelmű jelentése.

- 64 A felperes vitatja ezt az értékelést, hozzátéve, hogy – ahogyan azt a fellebbezési tanács véli – ha az olasz átlagfogyasztó megfelelő idegennyelv-ismerettel rendelkezik ahhoz, hogy felfogja az angol „bridge” szó jelentését, akkor a bejelentett védjegyen belül a francia „bain” szó jelentését is értheti, és a „bainbridge” szót két szóként elemezheti. A felperes hangsúlyozza, hogy valószínűtlen a beavatkozó feltevése, miszerint az említett fogyasztó a bejelentett védjegyet családnévként vagy földrajzi árujelzőként fogja fel.
- 65 A felperes szerint az olasz átlagfogyasztó valószínűleg vagy az ütköző védjegyeket alkotó idegen szavak egyikét sem érti majd meg, vagy csak a „bridge” szót ismeri majd fel, amelyet a szóban forgó védjegyek mindegyikében azonosítani tud. Mindkét esetben egyértelműen fennáll az összetévesztés veszélye. Állításainak alátámasztásaként a felperes az OHIM több olyan határozatára hivatkozik, amelyben anélkül állapították meg az összetévesztés veszélyének fennállását, hogy bármiféle utalás történt volna a szóban forgó védjegyeknek az érintett fogyasztók általi érthetőségére.
- 66 A felperes végül bemutatja azon határozatok sorát, amelyek erős analógiát mutatnak a jelen ügygel, és amelyekben az OHIM szervezeti egységei elismerték az ütköző védjegyek közötti összetévesztés veszélyének fennállását.

- 67 Az OHIM úgy véli, hogy a fellebbezési tanács értékelése helytálló.
- 68 Először is, ami a felperes azon állítását illeti, miszerint a fellebbezési tanács nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy a felperes a közös „bridge” alkotóelemet tartalmazó sorozatvédjegyek jogosultja, az OHIM hangsúlyozza, hogy a közösségi rendszer nem biztosít semmiféle elvont jogi oltalmat a „sorozatvédjegyeknek”, és a bejelentett közösségi védjeggyel való összetévesztés esetleges veszélyének értékelésekor minden egyes korábbi megjelölést külön-külön kell figyelembe venni. Ebben az értelemben a „sorozatvédjegyek” fogalmának csak akkor van jelentősége az ilyen értékelés során, ha az érintett fogyasztó a ténylegesen használt korábbi védjegyek mindegyikével oly módon szembesült, hogy az a benyomása keletkezhetett, hogy a védjegyek közötti kapcsolat arra utal, hogy a védjegyek ugyanattól a személytől származnak. Következésképpen a „sorozatvédjegyek”, illetve a „védjegycsalád” fogalma csak akkor releváns, ha az egyes védjegyeket tényleges használják.
- 69 Másodszor, ami a felperes azon érvelését illeti, miszerint értékelése során a fellebbezési tanács nem vette figyelembe sem az érintett áruk hasonlósága és a szóban forgó megjelölések hasonlósága közötti kölcsönös függőséget, sem a korábbi védjegyek állítólagos hírnevét, az OHIM hangsúlyozza, hogy az ütköző megjelölések közötti hasonlóság minimális foka elengedhetetlen feltétele annak elismerésének, hogy fennáll az összetévesztés veszélye, és ennek hiányában nem kell tovább vizsgálni az összetéveszthetőség átfogó értékelésekor felmerülő olyan egyéb körülményeket, mint a korábbi védjegy önmagában vett megkülönböztető képessége és hírneve, illetve az áruk közötti hasonlóság. Jelen esetben az ütköző megjelölések között nem észlelhető ilyen minimális hasonlóság.
- 70 Az OHIM – akárcsak a fellebbezési tanács – úgy véli, hogy csak a korábbi védjegyekre igaz az, hogy a „bridge” szó elkülönül attól az egészszől, amelynek részét

képezi. Ezzel szemben a bejelentett védjegy egységes és összetartozó egész, amelynek nincs egyértelmű jelentése, és amelyben a „bridge” szóelem elveszíti önálló jellegét, és beleolvad a védjegyet alkotó elemektől világosan elkülöníthető másik szóba. Az OHIM szerint a közös tapasztalat azt mutatja, hogy a szavak elveszíthetik jelentésüket, illetve új jelentést nyerhetnek, ha elkülönülnek más szavaktól, vagy új szavakhoz kapcsolódnak, mint például az olasz „bella” szó, amikor az „isabella” szóban tűnik fel.

- 71 Az OHIM egyébiránt megjegyzi, hogy vizuális téren az ütköző megjelölések egyértelműen különbözőek, hosszúságuk és az ábrázolt grafikai elemek miatt.
- 72 A beavatkozó osztja az OHIM vélekedését a felperes kifogásainak a „sorozatvédjegyek” állítólagos meglétére alapított pontjait illetően, valamint a megjelölések hasonlósága és az áruk hasonlósága közötti kölcsönös függőség elvének állítólagos figyelmen kívül hagyását illetően. Az első pontot illetően a beavatkozó hozzáteszi, hogy a „sorozatvédjegyek” fogalmának az az előfeltétele, hogy a vizsgált védjegyek olyan közös mintát mutassanak, amely nem található meg a korábbi védjegyekben.
- 73 Az ütköző védjegyek összevetését illetően a beavatkozó megjegyzi, hogy a vizuális elemek terén a bejelentett védjegy összetett védjegy, azaz ábrás és szóvédjegy, ahol az ábra erőteljes megkülönböztető erővel rendelkezik, amely olyan jellegű, hogy megragadja a fogyasztó figyelmét, és a védjegy, illetve a vele jelölt termékek hajózással kapcsolatos eredetére utal. A beavatkozó szintén kiemeli a „bainbridge” szóelem különleges grafikai ábrázolását. A beavatkozó szerint a bejelentett védjegy és a korábbi védjegyek hangzásbeli téren is eltérőek.

- 74 A fogalmi síkot illetően a beavatkozó hangsúlyozza, hogy a „bainbridge” szó az Amerikai Egyesült Államokban gyakori családnév. Jelen esetben az amerikai Bainbridge Aquabatten Inc. nevű társaság két alapító tagjáról van szó; e társaság hajóvásznakat gyárt, amelyeknek kizárólagos olaszországi forgalmazója a beavatkozó. A szó egyúttal földrajzi név is, amely egy Washington állambeli kis városnak, illetve egy Georgia állambeli tó kis szigetének a neve. Következésképpen a beavatkozó szerint a „bainbridge” szó nem tekinthető összetett szónak, hanem egyedi név, amely semmilyen kapcsolatban nem áll a korábbi védjegyekkel, amelyek a híd fogalmára utalnak.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 75 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja úgy rendelkezik, hogy „a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonosságára vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonosságára vagy hasonlósága miatt”, és „az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzetársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez”.
- 76 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az összetévesztés veszélye akkor áll fenn, ha a fogyasztók azt hihetik, hogy a szóban forgó áruk, illetve szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól, illetve – adott esetben – gazdaságilag kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak.
- 77 Ezen ítélkezési gyakorlat értelmében az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, milyen képet alkot az érintett vásárlóközönség a megjelölésekről és a

szóban forgó árukról és szolgáltatásokról, figyelembe véve az adott ügyre vonatkozó valamennyi körülményt, különösen a megjelölések és az azokkal jelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függést (lásd az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIMI – Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 31–33. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

78 Jelen esetben – tekintettel az érintett termékek jellegére, amelyek rendeltetése a fenti 6–9. pontban szerepel – a célközönség, amelynek tekintetében az összetéveszthetőség elemzését el kell végezni, a szóban forgó áruk összessége tekintetében annak a tagállamnak – nevezetesen Olaszországnak – az átlagfogyasztóiból áll, amelyben a korábbi védjegyek oltalom alatt állnak.

79 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásában, valamint az előbbi érvekre tekintettel ezt követően el kell végezni egyrészt az érintett áruk, másrészt az ütköző megjelölések közötti összehasonlítást.

— A szóban forgó termékekről

80 Az ítélkezési gyakorlat szerint a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások közötti hasonlóság értékelésekor az összes olyan releváns tényezőt figyelembe kell venni, amely az ezen áruk vagy szolgáltatások közötti kapcsolatot jellemzi. E tényezők magukban foglalják különösen az áruk vagy szolgáltatások jellegét, rendeltetését, felhasználását, valamint egymással versengő vagy kiegészítő jellegét (az Elsőfokú Bíróság T-388/00. sz., Institut für Lernsysteme kontra OHIM – Educational Services [ELS] ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4301. o.] 51. pontja).

- 81 Jelen esetben a felszólalás a 18. és a 25. osztályba vagy az ezek valamelyikébe tartozó áruk tekintetében lajstromozott korábbi védjegyeken alapul, és az ugyanezen osztályokba tartozó áruk tekintetében bejelentett védjegy lajstromozása ellen irányul.
- 82 Ami az áruk közötti hasonlóság fokának értékelését illeti, elegendő megjegyezni, hogy – amint az a fenti 6–9. pontban feltüntetett megjelölésekből következik, és amit illetően a többi fél is egyetért – a védjegybejelentésben foglalt áruk és a korábbi védjegyek áruai azonosak.

— A szóban forgó megjelölésekről

- 83 A megtámadott határozat 11. pontjában a fellebbezési tanács megállapította, hogy az összetévesztés veszélye fennállásának értékelésekor a tizenegy korábbi védjegy közül csak hat, nevezetesen a „the bridge” szóelemet tartalmazó (704372-es és 633349-es lajstromszámú) térbeli védjegyek, a (710102-es lajstromszámú) FOOTBRIDGE szóvédjegy, a „the bridge wayfarer” szóelemet tartalmazó (721579-es lajstromszámú) ábrás védjegy, a (630763-as lajstromszámú) OVER THE BRIDGE szóvédjegy, valamint a (642953-as lajstromszámú) THE BRIDGE szóvédjegy jöhet szóba.
- 84 Mivel a felperes által a fellebbezési tanács e következtetésével szemben előterjesztett és az első jogalap keretében megvizsgált érvek egyike sem tartható fent, az ütköző megjelölések hasonlóságára vonatkozó vizsgálatot a bejelentett védjegy és a megtámadott határozat fent említett 11. pontjában felsorolt hat korábbi védjegy összevetésére kell korlátozni (a továbbiakban: „a releváns korábbi védjegyek”).

- 85 Először is a bejelentett védjegyet minden egyes releváns korábbi védjeggyel külön-külön össze kell hasonlítani, ezután pedig az összetéveszthetőség vizsgálata keretében meg kell vizsgálni a felperesnek a korábbi védjegyek állítólagos „család-”, illetve „sorozat-” jellegére alapított érvét.
- 86 Az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az összetéveszthetőség átfogó mérlegelésénél az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlósága tekintetében az ezek által keltett együttes benyomást kell alapul venni, különösen a megkülönböztető és domináns jegyeik figyelembevételével (a fent hivatkozott SABEL-ügyben hozott ítélet 23. pontja, valamint a fent hivatkozott ELS-ítélet 62. pontja). Az adott áruk és szolgáltatások átlagos fogyasztója ugyanis, akinek benyomása meghatározó szerepet játszik az összetéveszthetőség általános megítélésekor, általában annak egészében érzékeli a védjegyet, és nem vizsgálja részleteiben (a fent hivatkozott SABEL-ítélet 23. pontja).
- 87 Jelen esetben a szómegjelölésekből, ábrás és szómegjelölések összetett megjelöléseiből, valamint térbeli megjelölésekből álló releváns korábbi védjegyek mindegyike rendelkezik egy közös elemmel, nevezetesen az angol „bridge” szóval, amelyet a megjelölések többsége esetében a „the” határozott névelő előz meg. A bejelentett védjegy egy fekete-fehér téglalap alakú címkéből álló, összetett megjelölés, amely egy hajó vitorlájának alakját öltő szövettekercset ábrázol. Az ábra jobb oldalán a fekete folyékony írással szedett „bainbridge” felirat szerepel, amely a címke hosszának kétharmad részében vízszintesen terül el; a feliratot egy, az egész címkét átszelő fekete vonal emeli ki.
- 88 Előzetesen ki kell emelni – ahogyan azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 23. pontjában tette —, hogy a korábbi védjegyek erőteljes önmagában vett megkülönböztető képességgel rendelkeznek, mivel olyan összetett, illetve térbeli

szómegjelölésekből állnak, amelyek elemei – akár külön-külön, akár összességükben nézve – semmilyen kapcsolatban nincsenek az általuk jelölt árukkal. Ami különösen a „the bridge” szóelemet tartalmazó korábbi védjegyeket illeti, e megkülönböztető képesség további hangsúlyt kap az intenzív használat révén. Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az összetéveszthetőség annál nagyobb mértékű, minél jelentősebb a korábbi védjegy megkülönböztető jellege, és hogy az erőteljes megkülönböztető képességgel rendelkező védjegyek – akár önmagukban, akár a piacon betöltött ismertségük okán – szélesebb oltalmat élveznek, mint a gyengébb megkülönböztető képességgel rendelkezők (a fent hivatkozott SABEL-ügyben hozott ítélet 24. pontja, valamint a fent hivatkozott Canon-ügyben hozott ítélet 18. pontja).

- 89 Ezzel szemben a felperes azon állítását illetően, miszerint a fellebbezési tanácsnak el kellett volna ismernie a korábbi védjegyek közismertségét, elegendő kiemelni, hogy a megtámadott határozat egyetlen része sem támasztja alá ezt az állítást.
- 90 Tehát meg kell vizsgálni, hogy a fellebbezési tanács, anélkül, hogy értékelési hibát követett volna el, juthatott-e arra a következtetésre, hogy nem áll fenn vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóság az ütköző megjelölések között.
- 91 Először is vizuális szempontból kell összehasonlítani a megjelöléseket.
- 92 E tekintetben a releváns korábbi védjegyeket három kategóriára kell felosztani: a szómegjelölésekre, az összetett megjelölésekre, azaz ábrás és szóelemekből álló megjelölésekre, valamint a térbeli megjelölésekre.

- 93 Az első kategóriába tartozik a korábbi (710102-es lajstromszámú) FOOTBRIDGE védjegy, a (630763 lajstromszámú) OVER THE BRIDGE védjegy, valamint a (642953 lajstromszámú) THE BRIDGE védjegy.
- 94 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy valamely összetett – azaz szó- és ábrás védjegyet – nem lehet hasonlóknak tekinteni egy másik azonos vagy az összetett védjegy egyes összetevőivel hasonló védjeggyel, hacsak az összetett védjegy által keltett benyomás egészének nem ez az összetevő a meghatározó eleme. Ez az eset akkor áll fenn, ha ez az összetevő olyan mértékben meghatározza a védjegy által keltett, az érintett vásárlóközönség emlékezetében rögzült benyomást, hogy a meghatározó összetevő által keltett benyomás egésze vonatkozásában a védjegy többi összetevője elhanyagolható (az Elsőfokú Bíróság T-6/01. sz., Matratzen Concord kontra OHIM – Hukla Germany [MATRATZEN] ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4335. o.] 33. pontja).
- 95 Jelen esetben – mégha feltételezzük is, hogy a bejelentett „bainbridge” védjegy olyan elemnek tekinthető, amely alkalmasabb a fogyasztók figyelmének felkeltésére, mint a többi – fontos megállapítani, hogy az ezen elem és a szóban forgó három korábbi védjegy közötti vizuális hasonlóságok csupán hat egymást követő betűt érintenek, amelyek a „bridge” angol szót alkotják. E szó mellett a bejelentett védjegyben a „bain” előtag áll, a korábbi védjegyekben pedig az „over the” és a „the” szó, illetve a „foot-” előtag.
- 96 A „bainbridge” szó mellett a bejelentett védjegyben egyébként olyan ábrás elemek szerepelnek, amelyeknek a jelentősége – jóllehet azok kevésbé fontosnak minősíthetők – nem elhanyagolható a megjelölés által keltett összbenyomás szempontjából.
- 97 A szóban forgó három korábbi védjegy és a bejelentett védjegy szóeleme közötti, fent említett eltérésekre tekintettel, valamint a bejelentett védjegyet jellemző ábrás

elemeket alkotó, másik megkülönböztető tényezőre figyelemmel az ütköző megjelölések közötti, a fenti 96. pontban kiemelt hasonlóság nem olyan jellegű, hogy azt az ütköző megjelölések vizuális szempontból történő átfogó értékelése során figyelembe kellene venni.

- 98 A második kategóriába kizárólag a (721579-es lajstromszámú) „the bridge wayfarer” szövelemből álló összetett védjegy tartozik. Ez a védjegy egy fekete-fehér szélrózsát ábrázol, amelyet vízszintesen egy fekete vonal szel ketté. Az említett ábrás elem a fekete és szürke betűvel szedett „the bridge”, és a kisebb fekete betűkkel szedett „wayfarer” felirat között helyezkedik el.
- 99 Fontos megállapítani, hogy az említett korábbi védjegy vizuális téren alapvetően eltér a bejelentett védjegytől. Ugyanis az ütköző megjelölések egyetlen közös eleme – azaz a „bridge” szót képező, egymást követő hat betű – jelen esetben szinte nem érzékelhető az általuk keltett összbemérés szempontjából, amelyre erős hatással vannak az ábrás elemek, amelyek a rajzokon kívül magukban foglalják a fenti szóhoz járuló szövelemek grafikus ábrázolását is; e szövelem a bejelentett védjegyben a „bain-” előtag, a korábbi védjegyben pedig a különálló „the” és „wayfarer”.
- 100 Végül – ami a releváns korábbi védjegyek harmadik kategóriáját illeti, amelyet a „the bridge” feliratot ábrázoló térbeli címkék képviselnek – fontos megállapítani, hogy vizuális téren pusztán az e védjegyek jellegének köszönhető eltérések elegendőek a bejelentett védjegyhez való bármiféle hasonlóság fennállásának kizárására.
- 101 Következésképpen az ütköző megjelölések vizuális szempontból való összehasonlítása erős eltéréseket mutatott ki, amelyek olyan jellegűek, hogy lehetővé teszik annak megállapítását, hogy az összetéveszthetőség értékelésekor a „the bridge” szót alkotó,

hat egymást követő betűből álló, egyetlen közös elem – figyelembe véve az általuk keltett összbenyomást – nem elegendő a szóban forgó védjegyek közötti jelentős fokú vizuális hasonlóság fennállásának megállapításához.

102 Ezt követően az ütköző megjelöléseket hangzásbeli szempontból is össze kell hasonlítani.

103 E tekintetben ki kell emelni, hogy az ütköző megjelölések közötti hangzásbeli hasonlóságok meglehetősen enyhék, ha a bejelentett védjegyet a korábbi, a „the bridge wayfarer” és az OVER THE BRIDGE szóelemeket tartalmazó védjegyekkel hasonlítjuk össze, és erőteljesebbek, ha a korábbi THE BRIDGE és FOOTBRIDGE szóvédjegyekkel, illetve a „the bridge” szóelemet tartalmazó korábbi térbeli védjegyekkel hasonlítjuk össze.

104 E tekintetben nem meggyőző a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 21. pontjában kifejtett érv, miszerint „a hangzásbeli különbségek javarészt fogalmi különbségeket tükröznek [...], lévén, hogy a különböző védjegyek kiejtése az őket alkotó szavak jelentésétől függően eltérő lesz”.

105 Ezzel szemben meg kell állapítani, hogy az olasz fogyasztó a fenti négy korábbi védjegyet és a bejelentett védjegyet valószínűleg úgy fogja kiejteni, hogy a „bridge” szó minden esetben hangsúlyos lesz, különösen a betűk elrendezése, valamint a „d” és „g” betűk egymás melletti, az olasz nyelvben ismeretlen elhelyezkedése miatt. Egyébként egyrészt a THE BRIDGE, a FOOTBRIDGE korábbi szóvédjegyek és a „the bridge” szóelemet tartalmazó korábbi térbeli védjegyek, másrészt a „bainbridge”

szóelemet tartalmazó bejelentett védjegy közötti hangzásbeli hasonlóság annál erőteljesebb, minél inkább azonos helyen szerepel bennük a „bridge” szó. Ezt a hasonlóságot azonban enyhíti a korábbi védjegyekben lévő „the” szó és a „foot-” előtag, illetve a bejelentett védjegyben lévő „bain” előtag.

- 106 Az előbbi megállapításokra tekintettel el kell ismerni, hogy fennáll bizonyos hangzásbeli hasonlóság a bejelentett védjegy és a fenti négy korábbi védjegy között.
- 107 Az ütköző megjelöléseket végül fogalmi szempontból is össze kell hasonlítani.
- 108 A fellebbezési tanács elemzésének kiindulópontja a szóban forgó védjegyek jelentésbeli tartalmát illetően az a – felperes által vitatott – posztulátum, hogy az olasz átlagfogyasztó elegendő angol nyelvismerettel rendelkezik ahhoz, hogy felismerje a bridge szó jelentését, és azt az annak megfelelő olasz „ponte” szóhoz társítsa (a megtámadott határozat 17. pontja).
- 109 Ezt az előfeltevést nem kérdőjelezhetjük meg. Amint ugyanis azt a beavatkozó helyesen megjegyezte: a „bridge” szó az angol nyelv elemi szókészletének részét képezi, amelynek ismerete Olaszországban az átlagos iskolázottság szintjének felel meg. Ugyanez elmondható a korábbi védjegyekben szereplő angol „the” és „foot” szavakról, valamint az „over the” kifejezésről is.
- 110 A fellebbezési tanács annak kifejtésével folytatja érvelését, hogy az olasz fogyasztó nincs abban a helyzetben, hogy megértse a „bridge” szó híd jelentését, amikor a

korábbi védjegyekkel találkozik, mivel a szó csak ezekben a védjegyekben szerepel együtt a „the” névelővel vagy más könnyen érthető angol szavakkal, mint például a „foot”. A bejelentett védjegynél viszont ez nem áll fenn, hiszen a bridge szó itt a „bain” előtag után szerepel, amelynek önmagában nincs jelentése (a megtámadott határozat 18. pontja). Így a fellebbezési tanács szerint „míg a korábbi védjegyekben a »bridge« szó megfelelően elválasztható attól az egységtől, amelynek részét képezi, addig a BAINBRIDGE védjegy olyan egységes és összetartozó egész, amelynek nincs egyértelmű jelentése, hacsak nem mint fantázianév, családnév vagy földrajzi megjelölés, amelyben a »bridge« szó mégha jelen van is, nem rendelkezik önálló értékkel” (a megtámadott határozat 19. pontja).

- 111 A fellebbezési tanács érvelése e tekintetben, úgy tűnik, nem tartalmaz értékelési hibát.
- 112 Az a körülmény ugyanis, hogy a „bridge” szó előtt a bejelentett védjegyben a „bain” előtag áll, amelynek az angol nyelvben semmilyen jelentése nincs, enyhíti a jelentésbeli kapcsolat közvetlenségét az említett szó és az e nyelvben annak alapját képező fogalom között. Így a „bainbridge” szó által alkotott egészt az olasz fogyasztó könnyen fantáziaszóként érzékelheti, illetve – arra a tényre figyelemmel, hogy a védjegy grafikus ábrázolásában e szó nagybetűvel kezdődik – olyan földrajzi megjelölésként, amely olyan várost vagy régiót jelöl, amelyet folyó szel át – mint például a „Cambridge” szó esetében –, illetve esetleg családnévként. Egyébként a megjelölés grafikus ábrázolása nem tartalmaz semmiféle olyan elemet, amely hídra utalna. Ezzel szemben a vitorlášhajót ábrázoló rajz a fogyasztóban azt a képzetet keltheti, hogy a „bainbridge” megjelölés valamilyen fürdőhelyet jelöl, ahol vízisportokat lehet úzni. E gondolatársítás tovább erősödhet az olasz átlagfogyasztó képzetében, ha – ahogyan arra a felperes utal – képes megérteni a francia „bain” szó jelentését, amely a „bainbridge” szóban előtagként szerepel.

- 113 Ezzel szemben amikor a „bridge” szót a releváns korábbi védjegyekben használják, ott rögtön a híd fogalmára utal. Ezt az azonnali jelentésbeli kapcsolatot tovább erősítik különféle olyan elemek, mint a „the” névelő vagy az angol nyelvben minőségjelzői szerepet betöltő egyéb szavak használata („foot”).
- 114 A fent kifejtett érvekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács nem vétett értékelési hibát, mikor megállapította, hogy az ütköző megjelölések fogalmi téren nem hasonlók, és ezért nem lehet megerősíteni azt, hogy a bejelentett védjegy bitorolja a releváns korábbi védjegyek által kifejezett „hid” fogalmát (a megtámadott határozat 20. pontja).

— Az összetéveszthetőségről

- 115 Az előző érvekből következően az ütköző megjelölések csak hangzásbeli szempontból mutatnak jelentős hasonlóságokat.
- 116 A releváns korábbi védjegyek erőteljes megkülönböztető képessége, valamint a korábbi védjegyek és a bejelentett védjegy által jelölt áruk azonossága ellenére pusztán az ütköző megjelölések hangzásbeli hasonlósága alapján nem lehet az összetévesztés veszélyének fennállására következtetni. E tekintetben ki kell emelni, hogy két védjegy közötti hangzásbeli hasonlóság mértéke kevésbé jelentős az olyan áruk esetében, amelyeket úgy értékesítenek, hogy azt az érintett közönség a vásárláskor általában vizuálisan észleli (az Elsőfokú Bíróság T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel [BASS] ügyben 2003. október 14-én hozott ítélete [EBHT 2003., II-4335. o.], valamint a T-301/03. sz., Canali Ireland kontra OHIM – Canal Jean [CANAL JEAN CO. NEW YORK] ügyben 2005. június 28-án hozott ítélete [EBHT 2005., II-2479. o.]). Ez az eset áll fenn a jelen ügyben szóban forgó áruknál is.

- 117 Az előzőekben kifejtett érvekre tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy a fellebbezési tanács nem vétett értékelési hibát, amikor megállapította, hogy a fogyasztók képzetében nem áll fenn az összetévesztés veszélye a bejelentett és a hat releváns – az értékelés szempontjából egyenként vizsgált – korábbi védjegy között.
- 118 E ponton már csak a felperes azon érvének elemzése van hátra, miszerint a korábbi védjegyek, amelyek mindegyikére ugyanannak a „bridge” szóelemnek a jelenléte jellemző, „védjegycsaládot”, illetve „sorozatvédjegyeket” alkotnak. A felperes szerint e körülmény olyan jellegű, hogy objektíve összetéveszthetőséget eredményezhet, amikor a fogyasztó a bejelentett védjeggyel találkozik, mert a fogyasztó azt hiheti, hogy az e védjeggyel jelölt áruk szintén a felperestől származnak.
- 119 Előzetesen ki kell emelni, hogy a sorozatvédjegyek fogalma nem szerepel a 40/94 rendeletben.
- 120 E megállapítás azonban még nem teszi lehetővé a felperes érvelésének azonnali elutasítását.
- 121 Ezen érvelés megalapozottságának értékelésekor először is emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében „a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt”, és „az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez”. Egyébként a 40/94 rendelet hetedik preambulumbekkezdése kimondja, hogy „az összetéveszthetőség, amelynek értékelése számos tényezőtől – különösen a védjegy

piaci ismertségétől, attól a képzettársítástól, amelyet a használt vagy a védjegyként lajstromozott megjelölés előidéz, valamint a védjegy és a megjelölés közötti, valamint a velük megjelölt áruk vagy szolgáltatások közötti hasonlóság mértékétől – függ, az oltalom szempontjából különös feltételt képez”.

- 122 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 78. pontban említett ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan, az adott ügyre vonatkozó valamennyi körülményt figyelembe véve kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésekről és a szóban forgó árukról és szolgáltatásokról.
- 123 Megjegyzendő tehát, hogy amikor a valamely közösségi védjegybejelentéssel szembeni felszólalás több korábbi védjegyben alapul, és e védjegyek olyan jellegzetességeket mutatnak, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy azok egy „sorozat” vagy „család” részét képezik – ami különösen akkor lehetséges, ha a védjegyek teljes egészében tartalmazzák ugyanazt a megkülönböztető elemet, és másik grafikai vagy szóelemmel egészülnek ki, így különböztetve meg egyiket a másiktól, vagy ha azok az eredeti védjegyből kivont azonos elő- vagy utótagot ismétlik meg –, akkor e körülmény releváns tényezőt képez az összetéveszthetőség értékelése szempontjából.
- 124 Hasonló körülmények esetén a bejelentett védjegy és a sorozat részét képező korábbi védjegyek közötti lehetséges asszociáció révén akkor merülhet fel az összetéveszthetőség, amikor a bejelentett védjegy olyan hasonlóságokat mutat a korábbi védjegyekkel, amelyek alkalmasak arra, hogy a fogyasztó azt higgye, hogy a bejelentett védjegy ugyanakkor a sorozatnak a részét képezi, és ezért az általa jelölt áruk kereskedelmi szempontból ugyanattól a személytől származnak, mint a korábbi védjegyekkel jelölt áruk, vagy eredetüket tekintve kapcsolatban vannak vele. A bejelentett védjegy és a korábbi sorozatvédjegyek közötti ezen összetéveszthetőség – amely az ütköző megjelölések által jelölt áruk kereskedelmi eredetével kapcsolatban okozhat megtévesztést – akkor is fennállhat, amikor, mint jelen esetben, a bejelentett

védjegy és a korábbi védjegyek közötti összehasonlítás, külön-külön elvégezve, nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy közvetlenül fennáll az összetévesztés veszélye. Ilyen esetben az a veszély, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi származását illetően a fogyasztó tévedhet, nem abból az eshetőségből ered, hogy a fogyasztó összetévesztheti a bejelentett védjegyet a korábbi sorozatvédjegyek valamelyikével, hanem abból az eshetőségből, hogy azt hiszi: a bejelentett védjegy ugyanazon sorozatnak a része.

125 Ugyanakkor megállapítandó, hogy a fent leírt összetévesztés veszélyére csak akkor lehet hivatkozni, ha a két feltétel együttesen teljesül.

126 Először is: a korábban lajstromozott védjegysorozat jogosultjának igazolnia kell a sorozathoz tartozó összes védjegy használatát, vagy legalábbis annyi védjegy használatát, amennyi alkalmas „sorozat” képzésére. Ugyanis ahhoz, hogy fennálljon az a veszély, hogy a vásárlóközönség tévedt azt illetően, hogy a bejelentett védjegy a sorozathoz tartozik, az szükséges, hogy a korábbi védjegyek jelen legyenek a piacon. A védjegyek tényleges használatának hiányában ki kell zárni a korábbi védjegyek sorozatjellegének figyelembevételét, amely a sorozat részét képező, külön-külön vizsgált védjegyek oltalmi körének szélesítésével jár, továbbá az összetéveszthetőség minden olyan elvont értékelését, amely egyedül azon alapul, hogy több olyan lajstromozott védjegy létezik, amelynek a tárgya azonos megkülönböztető elemet tartalmazó védjegy. Az ilyen használat igazoltságának hiányában tehát a bejelentett védjegy piacon való megjelenése által esetlegesen okozott összetéveszthetőséget úgy kell értékelni, hogy a korábbi védjegyek mindegyikét külön-külön kell összehasonlítani a bejelentett védjeggyel.

127 Másodszor: a bejelentett védjegynek nemcsak a sorozathoz tartozó védjegyekhez kell hasonlónak lennie, hanem olyan jellemzőkkel is kell rendelkeznie, amelyek a sorozatba való illeszkedéshez szükségesek. Nem ez az eset áll fenn például akkor, ha a korábbi sorozatvédjegyek közös elemét a bejelentett védjegyben eltérő helyen szerepeltetik attól, ahol az általában szerepelni szokott a sorozathoz tartozó védjegyekben, vagy annak eltérő a jelentéstartalma.

- 128 Jelen esetben fontos megjegyezni, hogy a fenti feltételek első fele nem teljesül. Ahogyan ugyanis azt a fellebbezési tanács kimondta, és ahogyan az az ügyiratokból kiderül: a felperes által a felszólalási eljárásban előterjesztett egyedüli bizonyítékok a THE BRIDGE védjegy, kisebb mértékben pedig a THE BRIDGE WAYFARER védjegy használatára vonatkoztak. Mivel csupán ez a két korábbi védjegy az, amelyek piacon való jelenlétét a felperes bizonyította, a fellebbezési tanács helyesen utasította el azokat az érveket, amelyekkel a felperes a „sorozatvédjegyeket” megillető oltalomra hivatkozott.
- 129 Az előzőekben kifejtett érvek összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács – anélkül, hogy értékelési és jogi hibát vétett volna – helyesen zárta ki az ütköző megjelölések között az összetéveszthetőség fennállását.
- 130 Ebből következően a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapot szintén el kell utasítani.
- 131 Ezért a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 132 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a szerint az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A keresetet elutasítja.**
- 2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Legal

Mengozzi

Wisniewska-Białecka

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. február 23-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

H. Legal

elnök